

[Socialministeren]

dette undersøgelsesarbejde bliver det muligt at overveje, om loven derefter bør justeres på et eller flere punkter.

Men jeg tror også, der har været en ganske bred forståelse i dette ting for, at bistandsloven var en så kraftig ændring af systemet, at man måtte give det en rimelig tid til at fungere, før man overvejede en nødvendig undersøgelse og derefter, om ændringer er nødvendige.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg takker for svaret og også for oplysningen om den undersøgelse, der skal i gang; men der er jo bare det, at mens den undersøgelse løber, fortsætter skavankerne og problemerne. Jeg tror ikke, at man kan sige, at der ikke er noget galt. Det, der sådan set får mig til at rejse spørgsmålet, er, at de mennesker, der af en eller anden grund kommer i nød og vanskeligheder og af den grund måske er særlig trykket, føler, at man ingen vegne kan komme med sagen, måske også at man får en nedladende behandling. Det behøver jo ikke at være sagsbehandlernes skyld, det kan lige så godt være, fordi de er overbebyrdede. Når det enstemmigt kommer fra mange sider, at man ikke kan klare de problemer, der er, er spørgsmålet, om vi så bare skal lade tiden gå. Hvad vil der så ske i mellemtiden? Skal de måske bryde sammen alle sammen, så man bliver nødt til at sætte nogle vikarer ind, eller hvad? Jeg synes, problemet er alvorligt, og jeg føler, at vi bør gøre, hvad der kan gøres for at hjælpe de mennesker, der virkelig er i nød.

Socialministeren (Erling Jensen):

Den sidste opfattelse tror jeg at vi alle deler. Det er da også baggrunden for, at vi vil prøve at finde et tilstrækkeligt dybtgående erfaringsgrundlag til at gennemføre disse overvejelser.

Jeg kunne ikke drømme om at give udtryk for, at alt er evigt ideelt. Det var en ganske kolossal omvæltning, og der er utvivlsomt adskillige steder, hvor denne omvæltning endnu ikke er kommet på plads på en sådan måde, at tingene fungerer helt og nøjagtigt, som de skal. Det er da også derfor, jeg har benyttet denne lejlighed til at gøre opmærksom på, at konkrete klager over dårlig eller utilstrækkelig rådgivning og vejledning kan

indbringes for socialstyrelsen og for socialministeriet.

Så er der en enkelt lille ting, jeg ikke er enig med fru Inger Stilling Pedersen i. Hun siger, at det er ikke sikkert, at medarbejdere kan gøre for en nedladende behandling. Jo, det er sikkert. Hvor vi finder en sådan nedladende behandling, skal vi ikke acceptere nogen undskyldning for den.

Hermed sluttede spørgsmålet.

4) Til undervisningsministeren af:**Steen Folke (VS):**

»Vil ministeren i forbindelse med udvalgsbehandlingen af lovforslag nr. 161 om skolepasningsordninger m.v. med tilhørende udkast til vejledning gennem ændringsforslag sikre en forsvarlig standard for skolepasningsordningerne – både med hensyn til personalets uddannelse og normering samt lokalekrav – under hensyntagen til de synspunkter, der er fremsat af børnekommissionen, skolestartudvalget, BUPL og Danmarks Lærerforening?«

(Spm. nr. 587).

Skriftlig begrundelse.

Det er et elendigt lovforslag, ministeren har fremsat. Hvis det bliver vedtaget i den foreslåede form og med det tilhørende udkast til vejledning om skolepasningsordninger, vil det i virkeligheden legalisere de nuværende interimistiske og vidt forskellige nødordninger, som en række kommuner har iværksat. I loven og den tilhørende vejledning stilles der i det store og hele ingen krav til skolepasningsordningernes standard. I udkastet til vejledning er nøgleordet »bør«. Skolepasningsordningerne bør indrettes sådan og sådan. Men hvis kommunerne hellere vil spare nogle penge ved at fortsætte de nuværende nødordninger med ukvalificeret personale, frivillig forældrehjælp m.v., så kan det også lade sig gøre.

Såvel børnekommissionen og skolestartudvalget som BUPL og Danmarks Lærerforening har peget på nødvendigheden af at sikre en forsvarlig standard for skolepasningsordningerne. Men for regeringen har sparehensyn øjensynlig vejet tungere. I »Kommunen« for den 28. september 1978 skrev finansmini-